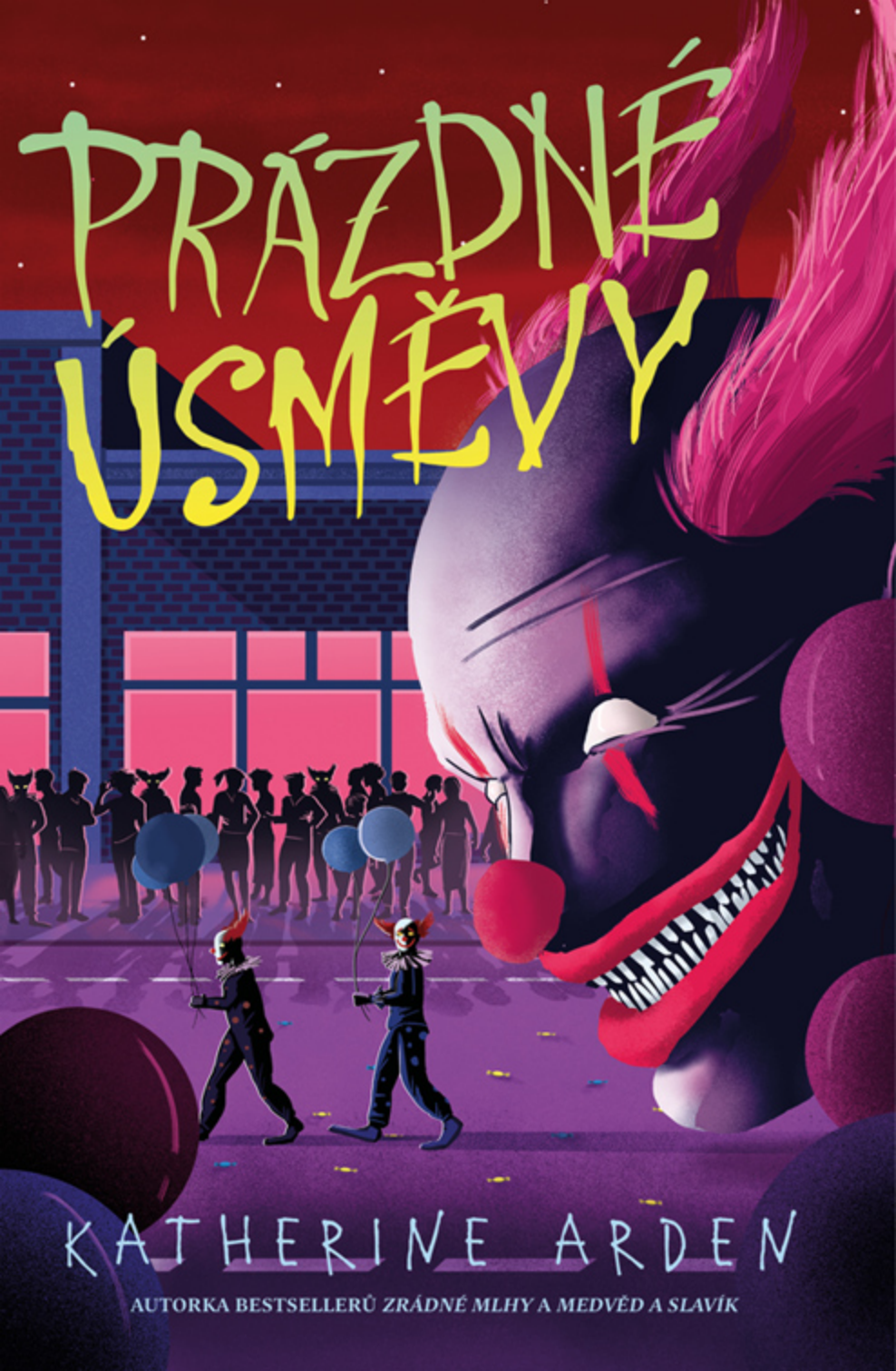

PRÁZDNÉ ÚSMĚVY

KATHERINE ARDEN

AUTORKA BESTSELLERŮ ZRÁDNÉ MLHY A MEDVĚD A SLAVÍK

Prázdné úsměvy

Copyright © 2023 by Katherina Arden
This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons,
an imprint of Penguin Young Readers Group,
a division of Penguin Random House LLC.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Cardová, 2024
Cover illustration © Matt Saunders, 2024
Cover design © Eileen Savage, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4674-3 (pdf)

KATHERINE ARDEN

PRÁZDNÉ ÚSMĚVY

přeložila Kateřina Cardová

Lilje Bruhn Adlerové,
k tvým narozeninám
20. dubna 2022.
Tyhle knihy byly odjakživa pro tebe.

Prolog

Kamarádi mu říkali, že tentokrát bude pouť jiná, ale Tim Jenkins tomu nevěřil. Vracela se sem každý rok. Vždycky v srpnu. Proč by letos měla být jiná?

„Já si myslím, že jiná je,“ trvala na svém jeho sestra Ruth cestou na pouť. Horké srpnové odpoledne se přelévalo v parný večer. Po obou stranách cesty ležela hustá zelená kukuřičná pole. „Říkal to Riley Temperance. Všechno je prý jiné než loni. Jiné atrakce. Jiné stánky. Prostě... jiné!“

„Jasně,“ připustil Tim. Je o dva roky starší. „Trochu jiné to možná je. Ale ne nijak výrazně. Všechny poutě jsou nuda. Chci se koukat na demoliční derby. Bude tam Maynard, dyť víš – strašně si s tím autem vyhrál.“ Jejich auto poskakovalo na hrbolaté cestě. Teplý vítr foukal Timovi do tváře prach.

Ruth vykukovala ven z okénka, jestli už nezahledne poutě. Tim měl dojem, že ho vůbec neposlouchala. Řekla zasněným hlasem: „Představ si, kdyby ta poutě byla kouzelná. Představ si, že bys jel na kolotoči na lvovi a on by najednou obživil a byl by tvůj kamarád a mohl bys na něm jet, kam bys chtěl.“ Vystrčila hlavu víc z okénka a mrkala, jak i jí foukal prach do očí.

Tima to nepřesvědčilo. „To je fuk. Demoliční derby je mnohem zajímavější. Kromě toho, představ si, že by tě ten lev chtěl sežrat. To už by se ti asi tak nelíbilo, co? Ham ham.“ Tim na svou sestru udělal z prstů drápy a zacvakal zuby. Ruth vyjekla a šfouchla ho do ramene.

Z přední sedačky se ozvala máma: „Hej! Hej, uklidněte se, nebo...“ Odmlčela se.

Ruth a Tim se přestali pošťuchovat. Najednou v autě zavládlo naprosté ticho narušované jen vzdáleným mečením pouťové hudby a tichým blábolením Vermontského veřejného rozhlasu: „V celém státě bude i nadále panovat sucho. Ani výhledově nečekáme žádné přeháňky...“

„Páni,“ vydechla Ruth. Nereagovala na výhledovou předpověď počasí.

Tim a jeho sestra se zpravidla na ničem neshodli. Ale tentokrát vydechl „páni“ i on. Všichni zírali fascinovaně před sebe.

Hory byly jako šmouha na obzoru, parný opar rozmazal jejich kontury na obloze. Prašná kukuřičná pole se vlnila

a v jejich středu – na stejném místě jako loni – stála pouť. Ale byla, jak pravil Riley Temperance, úplně jiná.

„Jaktěživ jsem nic takového neviděl,“ hlesl Timův táta.

„To je úžasné,“ vydechla Timova máma.

Ruth neřekla nic, ale spadla jí čelist.

Ruské kolo se tyčilo do výše jako duha. Dům smíchu byl vysoký jako hrad, s věžičkami a zvláštními okny. Na jeho nejvyšších bodech se třepetaly vlajky. Byl obalený zrcadly a třpytil se jako stroboskop.

„Pojďme tam!“ vykřikla Ruth a začala nadskakovat na sedačce.

„Time? Nespust' sestru z očí, jasné?“ řekla máma. „A nepřezněte to se sladkostmi.“

„Jasný,“ přitakal Tim, aniž by odtrhl zrak od okna. Pouť mu naplnila oči barvami a pohybem. Do horkého srpnového večera se linula hudba a úžasné vůně. Tim si rázem vůbec nebyl jistý, že by se radši koukal na demoliční derby. Nikdy neviděl nic tak krásného.

Jeho táta řekl: „Sraz v osm. Víte kde – hned u vchodu. Tady máte peníze. Užijte si to!“

Tim a Ruth vyskočili z auta a společně proběhli vstupní branou. „Jé, podívej na ty atrakce!“ křičela Ruth. „Tamhle ta na mě zamávala!“

Tim neodpověděl. Slastně se otáčel v kruhu. Pokladna chrlila hory zlatavého popkornu. Stroj na cukrovou vatu plival růžová oblaka cukru. Z jedné atrakce vypadávaly hrsti zabalených čokoládových bonbonů a děti je chytaly a pojídaly.

Přímo uprostřed se nad atrakcemi tyčil mechanický klaun. Zdál se být stejně vysoký jako ruské kolo. V natažených rukou držel hodiny. Otevíral ústa a jeho hlas hřměl nad poutí. Šest hodin, volal klaun. HA HA HA.

Tim a Ruth se oba rozesmáli. Bylo to tak praštné.

„Takže máme dvě hodiny,“ usoudil Tim.

Ruth nadskakovala radostí. „Pojďme si něco zahrát. Kolik ti táta dal?“

Tim si to přepočítal. „Čtyřicet babek.“ Tak krásně to tam vonělo. Sladce i slane. Dostal z toho hlad. Vydal se k pokladně. „Nejprve chci popkorn. A citronádu.“

„A trdelník?“

„Máma říkala, ne moc sladkostí...“ Viděl Ruthin prosebný výraz. „No tak dobře.“

Nakoupili si dobroty. Tváře měli umatlané od cukru a omastku. Dali si velké porce kyselé perlivé citronády. Začali obcházet stánky s různými soutěžemi a hrami. Všechny byly úžasné, rychlé a zábavné. V každém stánku visely od stropu ceny. Na většině poutí byla nudná plyšová zvířata, ale tady byly postavičky. A ne obyčejné postavičky. Timovi se líbili dinosauři a Titanik a motýli. Nebyl by si myslel, že by se mu mohly líbit panenky. Ale tyhle panenky byly úžasné. Byly jako živé. Měly normální šaty a ruce se spoustou kloubů a dokonalé malé obličejy. Tim chtěl panenku. „Tahle pouť nemá chybu,“ řekl Ruth a ta jen šťastně přikyvovala.

Večer strávili ve víru barev. Nezastavili se, dokud slunce nezašlo. Vyzkoušeli všechny atrakce a zahráli si všechny hry. Točili se na kolotoči a smáli se svým odrazům v domě smíchu. A Tim vyhrál panenku. Měla červenou košili, malé břicho a velké vyděšené oči. Zastrčil si ji do zadní kapsy kalhot.

Tou dobou už byla skoro tma. Tim měl ulepené ruce. Ruth pusl od čokolády. Světla na promenádě zářila ještě jasněji: červená, růžová, zelená, modrá, zlatá. Hudba řinčela a vyřvávala. Začínali se cítit unavení. Ruth řekla: „Mám žízeň. Můžeme si dát ještě citronádu?“

Tim měl taky žízeň. I když už slunce zmizelo za horami, po zádech mu stékal čůrek potu. „Jo... ne, počkej. Už nemám žádné peníze. Stejně bychom už měli najít naše. Máme sraz v osm.“ Jeho nadšení pro demoliční derby vyprchalo. Měl pocit, že ani vytuněný závodák bratrance Maynarda by nemohl soupeřit s touhle poutí. Mechanický klaun otevřel pusku a zavolal: Osm hodin. HA HA HA. Osm hodin. HA HA HA.

Tim vylovil telefon, ale k jeho překvapení na něm stálo **SLUŽBA NEDOSTUPNÁ**. Stíny stánků se protahovaly a temněly. Z té hudby a světél ho začínala bolet hlava. „Služba nedostupná. To je divný. Pojdme k východu. Tudy.“

Obešel pokladnu a chystal se zamířit k východu. Ale nějak se jim podařilo zahnout doleva místo doprava a najednou šli po jakési temnější cestičce, kde byly světla i hudba tlumené.

Zničehonic ho Ruth popadla za paži. „Co je to?“

Tim se právě znovu mračil na svůj mobil. „Co?“ Zvedl zrak.

Ruth ukázala. „Podívej! Počkej, ne... Je to pryč. Bylo to žluté. Vypadalo to jako... oči. Tamhle v tom rohu, za tím stánkem.“

Tim se podíval, kam Ruth ukazovala, ale nic tam neviděl. Jen odhozený obal od čokolády a trochu rozsypaného popkornu. Netrpělivě zabručel: „To byla nejspíš kočka, Ruth. Nebo jsi možná viděla odraz světél z pouti. Stejně jdeme špatně.“ Natahoval krk, aby viděl přes hranatá ramena stánků. Zvláštní, pomyslel si, jaká je najednou tma, jen co trochu poodejdete od těch světél. „Musíme jít pořád rovně, a až dojdeme k ruskému kolu, doleva. Pak by tam po pravé straně měla být vstupní brána.“

Vyrazili. Ale po pár vteřinách se Ruth zase zastavila. Tim se na ni netrpělivě otočil. „Co se děje?“

„Podívej na to,“ zašeptala Ruth. Po jejích levé straně stála nějaká budova. Tim si jí předtím nevšiml. Nebyla osvětlená jako ostatní budovy. Měla špinavá rozbitá okna. Nad vchodem oprýskanou cedulí STRAŠIDELNÝ ZÁMEK.

Nahoře na střeše se krčil obří kostlivec. Z lebký mu rostly krepaté rezavé vlasy. Okolo obrovského kostnatého úsměvu měl namalovaná červená klaunská ústa. Vypadal jako mrtvá verze klauna s hodinami na proměně.

Ruth na toho klauna-kostlivce zírala s vytřeštěnými očima. „Mně se to nelíbí.“

„Ježíš, nebuď jak malá.“ Tim se zájmem obhlížel strašidelný zámek. Přední dveře byly zavřené a loupal se z nich nátěr. Přes ně byla natažená žlutá páska na znamení zákazu vstupu.

Ruth ho zatahala za ruku. „Pojďme najít mámu s tátou.“

„Počkej. Tohle místo je hustý. Myslíš, že jsou ty dveře zamčený?“ Tim udělal pár kroků ke dveřím.

Ruth od nich naopak couvala. „Nevím, a je mi to jedno. Pojď už.“

V jednom z oken se zablesklo.

Tim řekl: „Já se chci podívat dovnitř. Třeba je tam nějaká tajná atrakce!“

„Já nechci.“ Chytila ho za ruku. „Pojď, Time, musíme jít.“

„Běžte odsud... Tak běžte, krucinál. Běžte,“ ozval se tichý hlas.

Tim a Ruth vyjekli a prudce se otočili. Ve stínu strašidelného zámku stála nějaká holka. Znělo to, skoro jako by mluvila sama pro sebe. Měla vlnité vlasy a tmavé oči. To vyšla z toho strašidelného zámku? Co v něm doopravdy je?

Z pouti se ozval jekot a smích skupiny dětí. Připadalo jim, jako by to přicházelo z velké dálky.

„Promiň, co jsi zač?“ ozval se Tim.

Holka vytřeštila oči. „Tys mě slyšel? Ty mě vidíš?“

Tim se polekal. Třeba je nemocná. Má nějaký záchvat. Řekl tak klidně, jak to jen dokázal: „Ehm... jo. Samozřejmě, že tě vidíme. Jsi v pohodě?“ Dívka byla příšerně hubená. Boty měla zaprášené. A vypadala obezřetně. Ve střehu. Možná dokonce vyděšeně. Očima přejela po zaprášené zemi a černých hranatých stínech.

Pak prudce zavrtěla hlavou. „Na tom nesejde. Musíte pryč. Hned. Vraťte se ke světům. Tady to není bezpečný, rozumíte?“

„Já... Jak to myslíš, že to tu není bezpečný?“

Neodpověděla. Nespouštěla oči z těch stínů. Jako by v nich něco viděla. Něco většího než kočku. Ukázala k tenké mezeře mezi dvěma stánky, kudy prosvítala světla z pouti. „Běžte tudy.“

Už i Tim začínal být jako na trní. Zatahal Ruth za ruku a chtěl se vydat ke světlu.

Holka najednou vyhrkla, jako by si nedokázala pomoci: „Co je za den?“

Oba se zastavili uprostřed kroku. „Co?“ zeptal se Tim.

„Prosím.“ Holka zatínala obě pěsti.

„Sedmnáctého srpna. Jsi v pohodě?“ zeptal se znovu.

Holka zrychleně dýchala a těkala pohledem. „A kde to jsme? Ve kterém státě, okrese?“

„V Rutlandu. Ve Vermontu.“

Holka prudce vydechla. „Díky. A teď běžte.“

Tim řekl: „Hele, nevypadáš v pohodě. Můžeš... Máš tady někde mámu?“

Holka zavrtěla hlavou. „Já... Běžte!“

Její strach byl nakažlivý. Ale Timovi se nechtělo nechávat ji tam samotnou, takhle vyděšenou a ve tmě. „To je jedno. Můžeš jít s námi. Najdeme... někoho. Kdo ti pomůže. Pojď.“

„Ne,“ řekla holka. „Já nemůžu.“

Ruth poklepala bratrovi na rameno. Šeptla: „Timmy? Timmy, podívej.“

Tim následoval sestřin pohled. Zpátky do stínů. Tentokrát ty oči uviděl taky. Nevypadaly jako oči kočky. Pak uviděl další. A další. Tři páry. Čtyři. Všude kolem. Samé žluté oči. Tim a Ruth začali couvat. Ale ty oči se přibližovaly. Jeden krok. Dva kroky.

Pak Tim uviděl ty obličej. Ty, které patřily k těm žlutým očím.

Ruth zaječela.

„Vypadněte odsud!“ vykřikla ta holka. „Ne, tudy ne, ne...“

Ale to už křičel i Tim. V panické hrůze, svíraje Ruth křechovitě za ruku, se rozběhl pryč od těch očí...

A zjistil, že běží přímo proti zdi toho strašidelného zámku. Otočil se, zakopl a spadl na zem vedle Ruth. Ta vystrašeně kňourala, jako kotě. „Proboha,“ zašeptal Tim. „Ach, prosím. Kdo jste? Neubližujte nám, ne...“ Už tu cizí holku neviděl.

Napřáhla se k nim ruka. Viděl mrtvolně bílé klouby prstů, přerostlé nehty. Špinavý roztřepený rukáv.

Snažil se uhnout. Mlátil sebou jako lapené zvíře. Křičel. Ruth vedle něj křičela taky. Nehty se mu zahákly za tričko. Ty oči se zabodly do jeho.

A pak Tim Jenkins křičet přestal.

1

O dva týdny později

Léto ve východním Evansburgu, doběla rozpálené slunce shlíží na rozpraskanou a vrásčitou zem. Nepršelo už celé týdny. Měsíce. Dubnové přeháňky dorazily načas, ale v květnu bylo sucho a červen s sebou přinesl tíživé lepkavé parno, které se odmítalo hnout. Slunce sežehlo nové listy, hned jak se rozvinuly, takže pak visely na větvích stočené jako housenky.

Přišel červenec, ale déšť pořád nikde. Studny vyschly, takže se musela rozvážet voda v cisternách, a lepkavý vzduch ležel v interiérech domů jako horká louže a nehnula s ním ani dokořán otevřená okna. Užívali si to jen děti a zmrzlináři. A dokonce i děti pomalu přestávalo bavit jezdit po městě na kole pod tak spalujícím sluncem.

O víkendech bylo u každého koupadla narváno.

Ve východním Evansburgu se lidé chodili koupat do řeky Lethe. Na chladné zelené místočko, kde byla řeka pod mostem hlubší. Děti si tam hrály na kamenech. V opravdu parné dny si dávali rodiče židle rovnou do vody, máčeli si nohy a rozprávěli se sousedy.

Jednu sobotu koncem srpna leželo vedro lidem na krku jako těžká ruka. Rodiče na židlích si opakovaně namáčeli trička a nosili je pod tím rozpáleným sluncem vlhká. Děti naháněly psy do vody a zase ven. Lidé na sebe pokřikovali a smáli se.

Šest rodičů mělo židle uspořádané do semknutého kruhu přímo ve vodě, takže bosé nohy měli pořád namočené. Šlo o tři mámy a tři táty.

Tito rodiče se nesmáli.

„Coco mi nechce nic říct,“ řekla jedna z mám. Blond vlasy měla spletené do copu, který jí spadl na záda, a přes plavky měla halenu, která jí chránila kůži před sluncem. Coco byla její dcera. „Ale něco je špatně. Já to na ní poznám.“

Muž vedle ní měl smutné tmavé oči. Vzal ji za ruku, ale nic neřekl. Míval dceru jménem Olivia, ale ta byla mrtvá. Zemřela při nehodě na lodi na Champlainově jezeře. Letos v květnu. Teprve před pár měsíci. Občas se

mu zdálo, že je naživu. Někdy se mu zdálo, že ho hledá. Věděl však, že to jsou jen sny, že je mrtvá.

Ale miloval Coco. Miloval ji skoro tolik jako dceru, o kterou přišel.

„Brian s námi taky nemluví,“ přidala se Brianova máma. Měla oranžové plavky a tvářila se vážně.

„Je to... Krucinál...“ ozval další z otců. Měl na nose brýle, a když se napil zázvorové limonády, zaklonil hlavu. Jeho syn se jmenoval Philip Greenblatt. „Něco je špatně, ale oni se nám s tím nesvěří! Řeknou jen: ‚Ne, všechno je v pohodě, tati, dneska přespím u Briana.‘ Nebo tak něco. Ale všichni se lekají stínů. A já vím, že Phil nemůže spát.“

Máma Coco řekla: „Coco někdy pláče ze spaní. Má noční můry. Já... Dřív mi všechno říkala, ale teď jako by mi už nevěřila.“ Otáčela sklenkou mezi dlaněmi, ale nenapila se. Do všech pražilo slunce.

„Mám strach,“ ozvala se Brianova máma.

„Všichni máme strach,“ přidal se její manžel.

„Zvlášť, co se ztratily ty dvě děti,“ pokračovala Brianova máma. Nadzvedla si vlasy vzadu na krku. „Je normální, že rodiče mají strach, ne? Jak že se jmenovaly? Ruth a Tim? Někdo je unesl v Rutlandu přímo z pouti. To je příšerné.“

Vyměnili si temné pohledy. Za jejich zády se většina dětí z Evansburgu šplouchala a ječela ve vodě.

Philova matka řekla: „Nejradši bych Phila a Mikeyho nikam nepustila. Až letos přijede pout.“

„Nebo je aspoň nespustila z očí,“ podotkla máma Coco.

Brianova máma řekla netrpělivě: „Ale to, co trápí naše děti... to začalo už před tímhle létem. Začalo to tím jejich

školním výletem loni v říjnu. Doktor říká, že Brian je v pořádku, ale...

„Možná bychom je k sobě neměli pouštět,“ navrhla máma Coco.

Ostatní rodiče se po ní otočili.

Váhavě pokračovala. „Jestli... Nemyslíte, že... že to... Jsou to všechno moc hodné děti, nevykládejte si to špatně. A vím, že jsou nejlepší kamarádi. Měla jsem takovou radost, když si Coco našla nové kamarády, když jsme se přistěhovali. Ale třeba... Já nevím... Někdy mám pocit, jako by si vymysleli svůj vlastní svět. Kam dospělí nemají přístup. A ten... je nějakým způsobem děsivý. Coco nikdy neměla nějak bujnou fantazii... Měla ráda knížky o kytkách a o hmyzu, proboha svatého... A teď se budí uprostřed noci s křikem.“

Všichni v kruhu váhavě přikyvovali. Ozvala se Brianova máma: „Nerada to říkám, Zeldo, ale možná máš pravdu. Nic jiného mě nenapadá, dokud nám neřeknou... něco. Nemusíme jim to přímo oznamovat. Můžeme je prostě až do začátku školního roku držet doma. A kdyby se to někomu z nás podařilo z jeho dítěte dostat, proboha svatého, hned to všem ostatním napište. Je to strašné, *strašné*, nevěděte, co se děje.“

„To máš naprostou pravdu,“ souhlasila Zelda.

„Co budeme *dělat*?“ zeptal se Brian Battersby svých dvou kamarádů. Samou bezmocí by byl nejradši přecházel sem a tam, ale byli namačkaní na malé skalnaté římsy nad koupadlem pod pilíři Východoevansburského mostu. Na

přecházení tam nebylo dost místa. Jeho kamarádi Coco a Phil se zády opírali o mostní podpěry a houpali nohama ve vzduchu. Zastřešený most nad jejich hlavami na ně vrhal milosrdný stín. Voda pod nimi jim na ruce a tváře vrhala třpytivé odrazy světla.

Namísto přecházení se Brian neklidně postavil a přeshlapoval z nohy na nohu. Na sobě měl zelené plavky, nos a ramena měl bílé od opalovacího krému. V jeho obvykle klidném výrazu se zračilo nahromaděné napětí a tmavé oči měl nespokojeně přimhouřené. Být to běžné léto, cachtal by se ve vodě, smál by se, potápěl, dováděl s bandou kamarádů. Ale tohle tohle léto nebylo běžné ani zdaleka.

Most se sem tam rozvibroval, když po něm přejel pick-up nebo auto. Od řeky se k nim nesly radostné výkřiky šesti dětí namačkaných na nafukovacím drakovi.

Bylo to krásné místo. Chladivé. Tiché. Voda byla ledová a čistá a mostní podpěry ty tři napůl ukrývaly před pohledy té spousty lidí dole. Tahle římsa bývala oblíbeným útočištěm dívky jménem Olivia Adlerová.

Ale Ollie tu s nimi nebyla. Ollie byla pryč.

Brian se mračil na vodu pod sebou. Jeho kamarádka Coco Zintnerová řekla: „Pro Ollie? Nemůžeme udělat nic než čekat. To přece víš, Briane.“ Coco na sobě měla fialové plavky. Vlhké narůžovělé blond vlasy se jí lepily na záda a její oči měly stejnou světle modrou barvu jako srpnová obloha. Na okousaných nehtech se jí třpytily zbytky oloupaného laku.

Brian souhlasil: „Já vím. Ale je to děsný.“

„To je,“ přitakal Phil Greenblatt. Měl pihovatý pršák a hnědou patku, která mu spadala do očí.